

Brief 15 juli

Beste Vrienden,

Afgelopen zaterdag onstond er in een van de banken in Kisumu grote commotie toen bij de drukke automatische geldmachine een oudere Luo-dame plotseling krijsend al haar kleren uittrok. Dat is bij sommige stammen hier een extreme vorm van protest, die een stortbui van taboes uitlokt. Volgens kenners is het zo dat wanneer een man door een oudere dame in die toestand geconfronteerd wordt, hij eigenlijk seks met haar moet hebben om een grote vervloeking te voorkomen. Alle mannen, volgens het krantenverslag, vlogen dan ook de bank uit. Men heeft toen moeten zoeken naar leden van een stam die geen taboe tegen naaktheid kent om de dame op te pakken en naar een kamertje te dragen waar ze zich uiteindelijk aankleedde om naar het politiebureau te gaan. De oorzaak van haar protest was dat ze haar bankrekening leeg vond: haar bediende die ze altijd het geld naar de bank had laten brengen, had het ergens anders gestald. Arme vrouw. Haar actie mocht dan een ondergewaardeerde vorm van woman-power zijn, maar het hielp toch niet veel.

Zondag werden bij de St. Jozefkerk in Milimani alle 1500 parochianen die voor de drie H.Missen kwamen, door politieagenten met piepmachientjes gefouilleerd. De week er voor hadden islamitische terroristen vanuit Somalie twee kerken aangevallen met machinegeweren en handgranaten. Twee agenten, ter bescherming aanwezig, waren in slaap gevallen, en werden als eersten doodgeschoten. Alles met mekaar 14 doden en tientallen gewonden. De gewone muslims, die van dit geweld niets moeten hebben, zijn razend.

Kerkbezoek blijft populair bij de mensen hier. Een van de redenen daarvoor is dat ze hier een leukere God hebben dan de Europeanen vroeger hadden, een waar mee te praten valt en die van dansen houdt. Afgelopen vrijdag is de nieuwe parochiekerk van Nanga ingezegend door de aartsbisschop. De kerk is gebouwd door collega pastoor Gerard Kraakman uit West Friesland: een mooie ronde ruimte en ramen van glas-in-cement, door hemzelf ontworpen: leuk. In dat gebied van Kisumu hebben we sinds 1979 keihard gewerkt. Dat het nu een parochie is geworden is een teken van vooruitgang, het wil zeggen dat de mensen mondiger zijn geworden. Neem Joyce: vroeger was ze een eenvoudig hoofdonderwijzeresje van ons kleuterschooltje; nu heeft ze naast haar eigen kleuterschooltje een school van twee verdiepingen, een dochter in Zweden, een dochter in Duitsland en een zoon op onze kunstacademie die barst van talent. Het wil ook zeggen dat de samenwerking van de mensen versterkt is: de nieuwe parochie heeft de oude lagere school prachtig uitgebouwd, en er wordt een middelbare school aan toegevoegd. Het pakket voorzieningen voor de gemeenschap is vergroot.

Het was in zekere zin wel een moment van nostalgie, bij het denken aan hoe we daar vroeger allerlei opmerkelijke dingen gedaan hadden: gegeten en geslapen in de huizen van de mensen, ja, in de vastentijd in die van de allerarmsten; hoe we daar een vissersboot georganiseerd hadden om geld te genereren, waarbij ikzelf officieel visser van de haven Dunga geworden was. Het haalde uiteindelijk niet veel uit: we vingden de gigantische Victoria-baars zelden, maar wel een keer een krokodil van drie meter die drie van onze netten uiteenreet.

Bij al die herinneringen kwam ook de Amerikaanse Sister Mary Ellen weer in het beeld. We hadden op een avond na het bezoek aan alle zieken van het dorp Dunga onze maandelijkse vergadering met de leiders in het huis van Leonida Ayoro, een bijeenkomst die afgesloten werd met een huis-Mis en een gemeenschappelijke maaltijd. Leonida bood Mary-Ellen haar eigen bed aan om op te slapen; wij sliepen op de grond. Midden in de nacht werd Mary-Ellen wakker en merkte dat er een poesje op haar buik lag. Heel lief begon ze het beestje te aaien van poes-poes-poes-poes. Maar toen ze bij de staart kwam bleek het een harde kale rattenstaart te zijn.

Ik zit mij nu serieus voor te bereiden op mijn reis naar Nederland. Het volgende weekend hoop ik al daar te zijn, en wel in ons St. Jozefhuis te Oosterbeek. Zoals gewoonlijk blijf ik drie maand daar om mijn opwachting te maken bij de vele vrienden en kennissen en organisaties die ons ondersteunen. Hopelijk zal ik ook veel van jullie ontmoeten. Daarvoor organiseren wij een speciale Vriendendag op zaterdag 25 augustus. Mijn Kisumu Kroniek zet ik gewoon door; want over Kisumu ia alrijd veel te vertellen.

Heel veel groeten en dank voor de vele leuke reacties.

Hans Burgman